

[Hanne Reintoft.]

dig ud. Man ville ikke give fri abort, når en mor virkelig ikke ønsker at få sit barn, men har samfundet stillet hende så ringe med hensyn til bolig, til løn, til uddannelse, at hun findes tilstrækkelig svagt socialt funderet, eller rettere — for det er jo det, det virkelig drejer sig om — at hun udgør en trussel om, at hun med sit barn i endnu højere grad vil komme til at ligge samfundet til byrde, ja, så er indikationen der. Jeg har altid fundet denne bestemmelse i ordets egentligste forstand dybt umoralsk, fordi det eneste kriterium for gennemførelse af et svangerskab må være moderens forhold til det ventede barn, hvorimod ingen burde tvinges ud i hverken abort eller adoption af sociale grunde i et samfund, der er så velstillet, som vores trods alt er. Der er mange, mange kvinder, glemte kvinder, der tvinges ud i adoption på grund af samfundets forhold.

Nu kommer man altså igen disse socialt svagt stillede kvinder til hjælp, til såkaldt assistance, for nu vil man nemlig bortadoptere det barn, hvis opdragelse hun ikke kan magte. Man taler i forslaget om, at samtykkeitilbagetrækningen skal gøres vanskeligere; hvis barnet har været et vist stykke tid i et godt plejehjem. Man bør indse, og det har der været arbejdet meget med i børneforsorgen, at i mange tilfælde er en privat pleje en bedre løsning for en række børn end en institutionsanbringelse. Vi ved af bitter erfaring, at en del mødre, ikke mindst en række ganske unge mødre, af sociale grunde — manglende erhvervsmuligheder og først og fremmest manglende bolig, der vel nok er den enlige mors største problem — kan være pisket til at anbringe deres børn uden for hjemmet. Men hvis plejetanken skal udbygges, så må den oprindelige mors sikkerhed og retsstilling også sikres yderligere. En ung mor, der måske netop omkring fødslen har store sociale vanskeligheder, og som måske udsat for depression og pres ser sit barn velanbragt hos gode plejeforældre, kan godt, hvis disse emsigt presser på — og de har måske forholdene i orden til at presse på for adoption — i en bestemt situation føle sig tilskyndet til at bøje sig for presset. Vi kan ikke føre nogen som helst kontrol med det pres, som hun er udsat for; det er et privat pres, som vi ikke kan kontrollere. Ikke de-

sto mindre kan hun — og det har vi da gode eksempler på og kunne få bedre, hvis vi havde en bedre social omsorg — rette sig og fortryde. Hvis tanken om moderens forringede stilling skal gennemføres, så kommer vi til at sætte et stort spørgsmålstejn ved hele ideen om den private pleje, om det så er en anvendelig løsning, om den sikrer moderens og barnets ret. Jeg har aldrig forstået den evindelige diskussion om barnets tarv, for voksnes og børns tarv kan ikke skilles, det hænger sammen. De voksnes lykke er barnets lykke og omvendt. Vi må også huske, at børneværnet har suveræn myndighed over anbringelsesstedet, der ikke kan indankes. Også det må tages op, hvis en privat plejeanbringelse kan føre ud i en for moderen uønsket adoption.

Og så til de glemte børn, som alle efterhånden laver pop på i tide og ikke mindst i utide. Der er to ting, der må slås fast. For det første er der ikke ret mange glemte børn. Jo, der er ét sted, der er glemte børn, det er i åndssvageforsorgen. Der er tusindvis af dem, men der er ikke så stor efterspørgsel, så det interesserer ikke offentligheden så forfærdelig meget. Men inden for børne- og ungdomsforsorgens område er der ikke så mange glemte børn, og i den standende diskussion har direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen gentagne gange forsøgt at oplyse ivrige politikere om det. Jeg tror, justitsministeren kan give tallet. Jeg tror, det ligger under 100. Hertil kommer, at mange af disse glemte børn desværre er alvorligt psykisk skadede børn, der næppe vil være egnede til adoption. Vi ved, at der hos de fleste adoptanter knytter sig meget store forventninger til det kommende adoptivbarn, og vi ved også, at trods mange meget vellykkede adoptioner og trods et stort arbejde omkring adoptionerne — som jeg med mit kendskab til adoption fra mødrehjælpen meget vil fraråde at man slækker på — så hober der sig trods alt en række større problemer op omkring adoptantfamilien end om normalfamilien. Det har vi klare og triste undersøgelser af.

Jeg er dybt enig i, at denne altså ikke særlig store gruppe glemte børn har krav på en tilfredsstillende tilværelse. Det har de ikke i dag. Men det problem må primært løses af vor børne- og ungdomsforsorg. Den må udbygges, den må forsynes med tidssva-